

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

De Fire Magter: Et Nyt Paradigme for fred og udvikling

LaRouchePAC Internationale Webcast, 4. maj, 2018

<https://www.youtube.com/watch?v=jzH9Fk-mi0w>

Vært Matthew Ogden: God aften. Det er 4. maj, 2018; jeg er Matthew Ogden, og I lytter til vores ugentlige fredags-webcast fra larouchepac.com.

Som I kan se, så er titelbilledet til dagens udsendelse »De Fire Magter: Et Nyt Paradigme for fred og udvikling«. Næste tirsdag og onsdag har vi 73-årsdagen for VE-dag, som er Victory in Europe Day. Den 8. maj fejres dette i Europa og USA; den 9. maj fejres dette i Rusland. Men det er 73-årsdagen for denne sejr, som markerede afslutningen af Anden Verdenskrig i Europa.¹

Vi ved, at de var de allierede magter, ved Franklin Roosevelt i USA i alliance med kineserne og i særdeleshed med russerne – eller det daværende Sovjetunionen – som tog den værste tørn med kampen mod nazisme og mod fascisme. Disse allierede magter var allierede i krigen, som sikrede den store sejr på denne afgørende krigsskueplads i Anden Verdenskrig.

I USA anførtes denne sejr, som jeg sagde, af vores store præsident Franklin Roosevelt. Han døde, men hans vision – som er veldokumenteret i samtidige rapporter og i bøger, der dokumenterer, hvad han tænkte under denne store krig; hans vision var, at denne alliance i krigstid ville blive transformeret til en stor alliance i fredstid mellem de nationer, der var allierede i kampen mod fascisme; som ville bringe udvikling til hele verden. Som det dokumenteres i den berømte bog, *As He Saw It* (Som han så det) af Elliott Roosevelt, der var Franklin Roosevelts søn, nære fortrolige, og som faktisk var med i mange af møderne mellem de Tre Store – som var Franklin Roosevelt, Churchill og Stalin. Franklin Roosevelt havde uophørlige kampe med Winston Churchill, hvor han sagde, nej, vi udkæmper ikke denne krig for at besejre fascistisk slaveri, for blot at fortsætte Det britiske Imperiums slaveri i al evighed. Dette er enden på Det britiske Imperium. Winston Churchill vidste, dette ville blive tilfældet, hvis Franklin Roosevelts vision var blevet gennemført. Det var Roosevelts plan, at det, vi havde gennemført her i

¹ Som det sikkert er læseren bekendt, kom frihedsbudskabet i Danmark om aftenen den 4. maj 1945, med virkning fra den 5. maj om morgenen.

USA under New Deal, hvor vi bragte moderne, økonomisk udvikling og infrastruktur og store projekter til nogle af de mest tilbagestående områder her i USA og løftede vore befolkninger op; at dette ville blive projiceret på verden gennem denne form for alliance i fredstid mellem de allierede, der havde vundet Anden Verdenskrig. Dette omfattede udtrykkeligt Rusland – det daværende Sovjetunionen – USA og Kina.

Men, som vi diskuterede i vores udsendelse her i mandags,² blev denne vision på tragisk vis imidlertid ikke virkeliggjort. Franklin Roosevelt døde. Winston Churchill, som havde haft disse kampe med Franklin Roosevelt bag lukkede døre, kom til Fulton, Missouri, hvor han holdt den berømte 'Jerntæppetale'. Den Kolde Krig blev indviet i stor stil med begyndelsen af Koreakrigen på Koreahalvøen i 1950; resten af det 20. århundrede er historie. Men den historiske fred, der netop er blevet skabt i Korea mellem præsidenterne for Nord- og Sydkorea, der bogstavelig talt har erklæret en fredsaftale for første gang, siden våbenhvilen i slutningen af Koreakrigen i 1953; denne historiske fred bebuder muligheden for et Nyt Paradigme på denne planet. Denne aftale på Koreahalvøen blev skabt gennem samarbejdet mellem tre af de store magter på denne planet. USA under præsident Trump, i samarbejde med Kina under præsident Xi Jinping, samt Rusland under præsident Putin, spillede en meget stor rolle i skabelsen af den strategiske geometri, i hvilken denne historiske fred kunne fremkomme på Koreahalvøen.

Samtidig ser vi en ny æra for venskab mellem Kina og Indien i form af et personligt forhold, som nu er i færd med at blive skabt mellem præsident Xi Jinping af Kina og premierminister Narendra Modi fra Indien. De holdt et 24 timer langt topmøde med seks møder på højt niveau, og de besluttede at gå frem med skabelse af fælles forslag og skabelse af et miljø for venskab mellem disse to nationer; inkl. at løse nogle af de udestående spørgsmål, som er blevet brugt til at drive en kile ind mellem de to ledende nationer på denne planet, når vi taler om befolkningstal; og ligeledes to af civilisationens vugger, med civilisationer, der er mindst 5.000 år gamle for begges vedkommende – både Indien og Kina.

Hvis man ser på, hvad det er, vi ser på denne planet, med denne form for stormagtsrelationer, som forhandlede den igangværende fredsproces i Korea igennem mellem Kina, Rusland og USA; når man dernæst ser det venskab, der er ved at blive skabt mellem Kina og Indien gennem præsident Xi Jinpings og premierminister Modis bestræbelser, så er det, vi nu ser på denne planet, muligheden for fremkomsten af det, Lyndon LaRouche har døbt de Fire Magter. Det er det, I ser her på skærmen. Disse fire hænder repræsenterer USA, Kina, Rusland og Indien. I ser de fire flag her. Dette ville være konsolideringen af det Nye Paradigme, der allerede er i færd med at vokse frem på denne planet, for fred gennem storslået, økono-

² Se <https://www.youtube.com/watch?v=osR5NjFioyw>

misk win-win-udvikling. Kina har allerede været fortaler for denne idé gennem Bælte & Vej Initiativet, som nu har fuld fart fremad, og som har været fremme på bordet, siden Xi Jinping annoncerede det for fire år siden. Kina har skabt virkelig gode relationer med Rusland og bringer Bælte & Vej Initiativet til at samstemme med Ruslands indsats for den Eurasiske Økonomiske Union. Under præsident Trump har vi set en tilbøjelighed fra hans side mod meget forbedrede relationer mellem USA og Rusland, som han konstant har argumenteret for, på trods af Russiagate-kuppet, i stil med McCarthy-ismen, der køres imod ham. Præsident Trump har konstant fremført, at gode relationer mellem USA og Rusland ville være en god ting, ikke en dårlig ting. Og at disse to nationer kan samarbejde om at løse nogle store, uløste problemer, som verden står overfor, inkl. truslen fra terrorisme. Det samme gør sig gældende for USA og Kina. Siden præsident Trumps historiske statsbesøg- plus til Kina og den nære, særlige relation, han har skabt med Xi Jinping, er dette en stærk alliance. På trods af det faktum, at vi nu ser tale om handelskrig og importtold, med en delegation under [finansminister] Mnuchins ledelse dér, som forsøger at lægge pres på Kina omkring visse spørgsmål i denne forbindelse, har præsident Trump i løbet af den forgangne uge tweetet, at intet kan bryde det bånd, der er skabt mellem ham og Xi Jinping. At dette er en god – nej, en storslået – venskabsrelation, som vil holde. Så vi ser, at det forpligtende engagement er til stede. Nu, hvor vi ser, at Indien er ved at blive bragt ind i denne tremagts- og nu firemagtsalliance, ser vi endelig muligheden for konsolideringen af dette Nye Paradigme for fred og udvikling.

Det, som dette ville medføre, er den endelige tilbagevenden til det, Franklin Roosevelt forudså for 73 år siden med den sejr, der var blevet vundet af disse allierede magter i Anden Verdenskrig. Og en tilbagevenden af denne vision, nu, tre generationer senere, men omfattende de samme tre afgørende magter, plus Indien – som udgør verdens næststørste nation, mht. befolkningstal, her på planeten.

Men denne dynamik, og nærheden af konsolideringen af denne form for nye system, det Nye Paradigme for relationer mellem nationer og dette nye system for store projekter, økonomisk udvikling og varig, substantiel fred mellem nationer; denne dynamik er det imidlertid ligeledes, som driver faren for krig på denne planet lige nu. Med tilhængerne af koldkrigsgeopolitikken, der søger at spille deres samme, gamle spil og antænde nye krige i brændpunkter over hele globen i et forsøg på at drive en kile ind mellem disse store magter. Vi ser, at dette nu finder sted i Ukraine, i Iran – en meget farlig situation i Iran. Og vi ser muligheden for dette mange andre steder på globen.

For at lægge ud, vil jeg gerne afspille et kort klip fra Helga Zepp-LaRouches internationale webcast fra i går. Jeg mener, hun gør den fare, vi står overfor, men også den store mulighed, meget klar.

Helga Zepp-LaRouche: »Vi står på randen af en ny varm krig, og jeg vil ikke undervurdere denne mulighed. Den ukrainske udvikling er ekstremt farlig. Hvis der

kommer en krig mellem Israel og Iran, har det potentialet til omgående at eskalere – så vær ikke selvtilfredse.

Men på den anden side mener jeg, at vi aldrig har været så tæt på at lægge alt dette bag os, for, når Firemagtsaftalen først bliver til virkelighed, er der intet problem på planeten, der ikke kan løses. Så sid ikke på sidenlinjen: Bliv aktiv og hjælp os med at vende over i sejrens retning.«

Ogden: Så, som I kan se, så er dette en appel til handling fra Helga Zepp-LaRouche. Man behøver ikke sige meget mere end det; faren for krig er så virkelig. Men muligheden for fred ligger for fingerspidserne af os.

Hvad er så denne Firemagtsrelation, som Helga Zepp-LaRouche netop refererede til, og som jeg har diskuteret? Det var faktisk Lyndon LaRouches oprindelige idé. Selvfølgelig ikke ud af den blå luft, som jeg har fortalt; Lyndon LaRouche var selv krigsveteran fra Anden Verdenskrig og har lige siden været tilhænger af den vision, som Franklin Roosevelt havde haft for en anti-kolonialistisk, anti-imperialistisk alliance i fredstid mellem disse allierede magter efter krigen, med det formål at udvikle planeten; i særdeleshed de tidligere koloniområder på planeten. Lyndon LaRouche har kæmpet for denne idé i hele sit liv. Men, på et historisk specifikt tidspunkt, i 2007, blev Lyndon LaRouche – der havde en betydelig involvering med førende kredse i Indien på det tidspunkt, og ligeledes med andre nationer – inviteret til en konference, der fandt sted i Indien. Han holdt en historisk tale, i hvilken han introducerede ideen om Firemagtsrelationen – Rusland, Kina, Indien og USA. Mange af de mennesker, der hørte ham fremlægge dette forslag, var oprindeligt skeptiske og sagde, »Der er ingen måde, hvorpå vi kan bygge bro over dette uoverstigelige svælg mellem Øst og vest. Og vi kunne aldrig bringe disse fire nationer sammen i en alliance«.

Men Lyndon LaRouche blev ved at gentage pointen. I den ene optræden efter den anden med begyndelse på dette tidspunkt i 2007, var Lyndon LaRouche udtrykkelig og advarede om, at det transatlantiske finanssystem på det tidspunkt stod på randen af et historisk krak. Og at dette blow-out fuldstændig ville destabilisere det, der havde været det herskende, såkaldte fremherskende, vestlige system, som har været etableret, siden Sovjetunionens kollaps. Folk var også skeptiske mht. disse advarsler, men efter nogle få måneder blev Lyndon LaRouches advarsel om en implosion af det transatlantiske, spekulative finanssystem i høj grad til virkelighed. Det var den historiske finanskrisen i 2008, som anførtes af implosionen på Wall Street og i hermed relaterede banker. Så Lyndon LaRouche vidste præcis, hvad der var, der ville komme, og fremlagde i denne forbindelse et forslag til en hurtig konsolidering af denne Firemagtsalliance.

Lad mig afspille et klip for jer fra 2007 af Lyndon LaRouche, der diskuterer denne idé:

Lyndon LaRouche: »Vi har tre nationer, der er meget store, bortset fra de andre stater, som er magtfulde på deres egen måde; men de er forskellige. Det vil sige, at de faktisk ikke har nogen fællestræk; de er forskellige nationer. Men de har én ting til fælles: De er store nationer, og de er folk, der tror på nationalstaten, der tror på

suverænitet. USA, Rusland, Kina og Indien. De er også store og relativt magtfulde. En blok, bestående af disse fire nationer, kan, under forudsætning af, at de indgår en aftale på dette tidspunkt, derfor bringe andre nationer ind og danne en global blok, bestående af flertallet af menneskeheden, repræsenteret af deres nationer, der siger, 'Vi vil fikse dette. Vi går tilbage til et globalt system for suveræne nationalstater, der vil samarbejde på den måde, som, havde han levet, det var Franklin Roosevelts hensigt at organisere verden efter krigen på.' Det er den ene mulighed, vi har. Vi har en gruppe nationer, der repræsenterer flertallet af magten i verden, og som siger, 'Vi vil kontrollere denne krise, denne store, finansielle, økonomiske krise. Vi vil stabilisere verden sammen ved at gå tilbage til den form for Bretton Woods-system, som det var Franklin Roosevelts hensigt; et system, der er baseret på samarbejde blandt nationerne. Vi vil stabilisere valutaerne. Vi vil skabe massive kreditter til udvikling. Vi vil se to generationer ud i fremtiden – det vil sige, 25 og 50 år. Vi vil se på langfristede investeringer og planer for verdensøkonomiens fysiske genopbygning og for at fikse disse problemer og stabilisere situationen nu.'«

Ogden: Det var altså i maj, 2007. Et par måneder senere lavede Lyndon LaRouche endnu en international udsendelse. Det var i forbindelse med et webcast, som han lavede i Washington, D.C.-området. Han uddybede igen denne idé og advarede yderligere om den forestående katastrofe med det transatlantiske finanssystem.

LaRouche: »Det, jeg nu vil annoncere for jer og følge op på med en præsentation over emnet, vil frembringe skepsis hos en masse mennesker i hele verden og i hele landet; især i USA. Men det er alt sammen sandt, og jeg vil indikere for jer, hvad nogle af jer måske ikke har taget i betragtning, eller ikke vidste om arten af verdenssituationen; og derfor vil I have tvivl om det, jeg nu vil fortælle jer.

Situationen nu er sådan, at det nuværende, globale, monetære finanssystem er så dybt indlejret i en håbløst bankerot proces, at der ikke er nogen mulighed for, at systemet i sin nuværende form nogensinde kunne komme sig eller overleve. Det er færdigt! Selve spørgsmålet om penges værdi – penge er tvivlsomme, for alle, der ved, hvad der foregår. Det, der må ske, hvis der fortsat skal være civilisation på denne planet, må det ske meget hurtigt; det er, at USA må indgå en aftale med Rusland, Kina, Indien og andre lande om omgående, som en hastesag, at etablere et nyt, internationalt monetært system, hvis koncept er baseret på Franklin Roosevelts lancering af Bretton Woods-systemet i perioden 1944-45. Det må, og kan, ske. Rusland har allerede gentagne gange gennem præsident Putin, og igennem andre – og jeg har i betydelig grad ladet dette undersøge – indikeret en interesse i at arbejde sammen med USA, måske ikke med de fyre, der p.t. sidder i Washington i Det Hvide Hus og lignende steder. Men, at etablere en ny relation med USA, som er anderledes end det, der nu findes i toppen, med det formål at bringe nationerne Rusland, Kina, Indien og USA, og andre nationer, sammen omkring traktataftaler, der omgående, som en hastesag, vil etablere et nyt, glo-

balt, monetært system, der i sin hensigt modelleres efter den aftale, som Franklin Roosevelt orkestrerede i 1944-45 for verden efter krigen. Det er den eneste mulighed for menneskeheden, nu! Tidsrammen er lige med det samme. Dette er ikke noget, der skal ske i 2009, eller bare i 2008; det skal ske i 2007. Det må ske nu, for hele systemet er håbløst bankerot; det bliver holdt sammen med sikkerhedsnåle og tyggegummi.«

Ogden: Det krak, som Lyndon LaRouche advarede om, fandt sted nogle få måneder senere. Hele det transatlantiske system viste sig at være håbløst bankerot, nøjagtig, som Lyndon LaRouche havde advaret om. I USA mobiliserede LaRouche for forholdsregler af en Glass/Steagall-type, som hed Homeowners and Bank Protection Act, for en total reorganisering af finanssystemet i USA, og for atter at tilvejebringe en produktiv økonomi. Disse bestræbelser blev kørt af sporet. Samtidig fortsatte Lyndon LaRouche sine bestræbelser for at organisere og få denne idé om en Firemagtsalliance bragt sammen.

To år senere, i 2009, blev Lyndon LaRouche inviteret til at adressere et forum, der blev afholdt i Rhodos, Italien. Det var på forummet for Global Dialog mellem Civilisationer. I denne tale, som man ser her, vendte Lyndon LaRouche igen tilbage til ideen om en Firemagtsaftale, som han sagde, kan skabe et »nyt globalt kreditsystem«. Jeg vil blot læse et hurtigt uddrag, og I vil se, hvad Lyndon LaRouche havde at sige i 2009.

»Opgaven, som jeg har defineret den, er: Hvis Rusland og USA, og Kina og Indien, aftaler, som en gruppe af lande, at initiere og gennemtvinge en reorganisering af det globale finans- og kreditsystem, under disse betingelser med langfristede aftaler af samme type, som Franklin Roosevelt havde ytret før sin død i 1944, indgået mellem hovednationer, kunne Roosevelts plan være blevet realiseret alle disse år senere, og vi kan gøre det i dag. Det er vores chance. Enten gør vi dette, eller også går vi under. Jeg kan forsikre jer for, at, hvis I tror, der findes nogen mulighed for, at det nuværende system kunne fortsætte ind i det forestående år, som et system, man kan arbejde med, og at der ikke vil være en fortsat generel krise, der forværres, på nuværende tidspunkt, vil der ikke komme nogen økonomisk genrejning i nogen del af planeten, under de nuværende betingelser.

Det er nu et politisk spørgsmål. Kan vi få USA, under et forbedret præsidentskab – og det kræver forbedring – kan vi få USA, Rusland, Kina og Indien til at blive en blok af lande, som hver især har forskellige karaktertræk; men, hvis de mellem sig indser, at de har en fælles interesse, vil de tilpasse sig og respektere hinandens forskellige karaktertræk. Vi må lægge magten over monetære systemer tilbage i hænderne på suveræne regeringer. Dette må begynde med førende regeringer; en koalition blandt førende regeringer, som aftaler, at dette er nødvendigt og vil enes om at etablere et fastkurssystem blandt reorganiserede, suveræne, nationale systemer for deres egen valuta, deres eget kreditsystem. Disse kreditsystemer må være organiseret på en sådan måde, som det er tilfældet med Kina og et par andre lande, at midlerne mod de problemer, der nu eksisterer, ikke længere vil

være de midler, vi troede, ville eksistere, eller som mange for et par år siden troede, kunne eksistere. Vi må nu tænke i forhold til at skabe langfristet kredit til en rentesats på 1,5 % og 2 %; for det er, hvad der kræves, for at kunne gøre den slags ting. Kina vil kræve 50 års langsigtet udvikling for at bringe det til den tilstand, det ønsker at være i. Andre lande befinder sig i en lignende situation. Det meste af det nordlige Asien er i denne situation; Rusland befinder sig også i samme situation. Vi må derfor komme til en beslutning; en moralsk diskussion om, hvad vore mål er. Hvis vi gør det, kunne vi overleve.»

Det var i 2009. Det var fire år senere, at Kinas præsident Xi Jinping første gang annoncerede den Nye Silkevej og den Maritime Silkevej, som dernæst i kombination blev til Bælte & Vej Initiativet. Gennem Kinas handlinger, hvor det udstedte langfristede kreditter og udvikling til områder af planeten, som var blevet berøvet denne udvikling lige siden afslutningen af Anden Verdenskrig, begyndte Kina processen med at opbygge verden på denne måde og at skabe denne form for relationer mellem nationer.

I 2016, i en af de største rystelser i USA's historie, gjorde det amerikanske folk oprør mod fortsættelsen af det, Bush og Obama og Hillary Clinton havde planlagt: At USA, sammen med briterne og deres allierede i den Europæiske Union, ville handle for at forsøge at fortsætte den Kolde Krig; forsøge fortsat at få en militær konfrontation med Rusland; og forsøge at få en såkaldt økonomisk inddæmning og en militær konfrontation med Kina. Præsident Trump førte valgkampagne for at overvinde denne form for geopolitik, og det er faktisk det, der fik ham ind i embedet; et krav om at afslutte evindelig krig. Og lige siden dette tidspunkt, og på trods af, at han har været under konstant angreb, holder han fortsat fast ved sin forpligtelse til forbedrede relationer mellem USA og Rusland, og mellem USA og Kina.

Det, I ser her, er et opdateret kort, som vil blive vist på bagsiden af en opdateret udgivelse af denne brochure, som LaRouchePAC udgav sidste år – 2017. Dette var »Amerikas fremtid på den Nye Silkevej: LaRouches Fire Love«. Det, vi snarest vil udgive, og som går i trykken i denne weekend, er en opdateret version af denne brochure. Lad mig lige forstørre dette kort, så I kan se, hvad det er, der vises. Det har titlen, »Verdenslandbroen: Udvid Kinas Bælte & Vej Initiativ; en vision for global, økonomisk udvikling«. I ser nogle af hovedknudepunkterne, som er på bordet og bliver aktivt diskuteret, og som ville transformere det, der nu er et meget ambitiøst projekt for konnektivitet og transnational udvikling, som Kina forfølger under Bælte & Vej Initiativet. Det ville virkelig transformere det til at blive Verdenslandbroen. Nøglen hertil, og et af de mest spændende aspekter af det, ville være et projekt for en Beringstræde-tunnel, som I ser her mellem Alaska og Sibirien, og som direkte ville opkoble

LaRouchePAC's brochure, »Amerikas fremtid på den Nye Silkevej« fra 2017, der nu genudgives i en opdateret version.

USA til det globale højhastighedsnetværk, som er en del af visionen i Kinas Bælte & Vej. Dette ville kræve en opgradering af USA's smerteligt ynkelige jernbanesystem og en udvidelse af højhastighedsjernbaner i USA i hele landet. Nordøst-korridoren er afgjort intet i sammenligning med det, Kina har bygget med højhastighedsjernbaner og magnetiske svævetogs-jernbaner ['maglev'; magnetically levitated rail]. Et sådant program for USA ville være inkluderet i det, Lyndon LaRouche diskuterer med sine Fire Love. Den form for statslig kredit i Hamiltons tradition, gennem en ny nationalbank, og som kunne dirigeres til projekter, der beviseligt vides at have potentialet til fuldstændig at opgradere den amerikanske arbejdsstyrkes produktivitet, og også fuldstændigt vil transformere potentialet på hele det amerikanske landområde. Åbne op for dele af landet, der har været komplet isoleret fra moderne udvikling; nye byer og produktiv beskæftigelse.

Denne USA's opkobling til Verdenslandbroens vision er det, som dokumenteres i den nye, massecirkulerede brochure, som LaRouchePAC nu omdeler. Men, det kan ikke ses i et vakuum. Det finder sted parallelt med denne dynamik, der nu fejer hen over planeten; denne dynamik for masseudvikling. Som Helga Zepp-LaRouche har krævet, en massebevægelse for udvikling. De problemer, vi står overfor i USA, er på ingen måde isoleret til blot at omfatte USA. Vi må nu, som aldrig tidligere, forstå, at en global proces er i gang. Denne proces, der nu bringer Kina, de afrikanske nationer, nationerne i Syd- og Mellemamerika, som nu åbenlyst orienterer sig mod Bælte & Vej Initiativet; denne proces var en vision, der blev udløst for over et årti siden med det, Lyndon LaRouche havde diskuteret som Firemagts-relationen, og det, der gik endnu længere tilbage i tiden før dette, som var det, som Helga Zepp-LaRouche og Lyndon LaRouche diskuterede som den Eurasiske Landbro, eller den såkaldte Verdenslandbro.

Jeg vil gerne vende tilbage til et af de specifikke aspekter af dette, for, frem til dette tidspunkt har ideen om Indiens rolle i denne Firemagts-proces haft et

spørgsmålstegn hængende over hovedet, fordi der fra geopolitikerens side har været forsøg på at bruge Indien som en kile ind i Asien, der skulle bruges imod Kina. Det såkaldte Indo-Pacific-koncept – en alliance mellem Indien, Australien og Japan ville udgøre en anti-Kina-alliance. Spørgsmålet var, om Indien ville blive influeret i denne retning, og om disse splittelser fortsat ville blive brugt til at drive en kile ind mellem muligheden for eurasiske integration på den måde, som Kina ser det gennem denne form for win-win-relation. Så altså, dette gennembrud, der har fundet sted mellem Modi og Xi Jinping; Helga Zepp-LaRouche karakteriserede det i sit webcast i går som værende ligestillet med betydningen af den fredsproces, vi nu ser finde sted på Koreahalvøen. Begge disse udviklinger skal ses som værende lige vigtige og signifikante. Jeg vil afspille denne korte diskussion af Helga Zepp-LaRouche fra hendes webcast i går.³

Zepp-LaRouche: »Dette er virkelig måske lige så vigtigt som udviklingen omkring Korea, for der var bestræbelsen på at spille Indien i den såkaldte Indo-Pacific-kombination, hvilket vil sige Japan, Australien, New Zealand og Indien, imod den Nye Silkevej og imod Kina. Af historiske årsager er der en stærk, britisk, geopolitisk indflydelse i dele af etableringen i Indien, som har været modtageligt, og dette har de neokonservative og briterne spillet på, for at sige, at Indien er det største demokrati og derfor ikke tror på kommunist-Kina, de tror på den vestlige verden og bør arbejde sammen med den.

Og for en tid så det på en vis måde ud til, at dette ville fungere; men efter grænseepisoden i Doklam, hvor både Indien og Kina indså, hvor katastrofalt det ville være for de to største lande i verden, hvis de igen kom ind i en eller anden form for militærkonflikt, så kom der en nytænkning i Indien, hvor de fleste folk omkring Modi nu går i retning af at arbejde sammen med Kina.

Det betyder endnu ikke, at Indien støtter den Nye Silkevej, pga., at spørgsmålet om Pakistan virkelig er et vanskeligt spørgsmål for Indien; og Kina bygger nu denne meget vigtige økonomiske korridor, fra Kina til den pakistanske kyst ved det Arabiske Hav, og som Indien totalt gør indsigelse overfor. Og derfor underskrev den indiske udenrigsminister, på mødet i Shanghai Samarbejdsorganisationen (SCO), ikke den Nye Silkevejsresolution. Men nu arbejder de sammen om Kina-Nepal-Indien-korridoren, som faktisk også er en del af den Nye Silkevej.

Der var altså dette møde mellem præsident Xi Jinping og premierminister Narendra Modi i Wuhan, og de to ledere havde seks diskussioner i løbet af to dage. Og blot at indse, at Indien og Kina ikke alene er de to mest folkerige nationer – de har tilsammen 2,6 mia. mennesker; det er 40 % af hele verdens befolkning – men de har også de længste, ubrudte kulturer, mere end 5.000 år gamle, og som i løbet af den universelle historie har bidraget med en enorm mængde viden, poesi, kunst, og som begge ligesom er skabere af den menneskelige civilisation.

Det, der er meget spændende, er, at de i denne for

bindelse aftalte at have fælles udvikling mellem Indien og Kina, i Afghanistan. De vil bygge en jernbanelinje fra Afghanistan til Tadsjikistan, Kirgisistan, Iran, Kina og således binde Afghanistan ind i Bælte & Vej Initiativet, hvilket selvfølgelig er meget vigtigt for Afghanistan. Afghanistans præsident [Ashraf Ghani] havde for flere måneder siden krævet, at, den eneste måde, hvorpå Afghanistans problemer kunne løses, ville være som en del af den Nye Silkevej; men det er også en måde så at sige at bygge bro over den indisk-pakistanske konflikt, fordi der selvfølgelig er tætte relationer mellem Afghanistan og Pakistan. Kina har et bedre forhold til Pakistan; og hvis de nu udvikler Afghanistan sammen, så berører det dette højere fornuftsplan, som vi altid har sagt, den Nye Silkevej etablerer: at man må have et koncept, hvor alle drager fordel, hvor man har et højere samarbejdsniveau, der er i stand til at overvinde etniske og historiske, og andre, konflikter.

Så, hvis Indien og Kina kan arbejde sammen i Afghanistan for en forbedring af situationen dér, så er dette et typisk eksempel på, hvordan den Nye Silkevej også er et fredsinitiativ, der kan løse alle slags problemer. Så jeg mener, dette også er en virkelig, virkelig god udvikling.«

Ogden: Dette er altså en afgørende brik i puslespillet om denne Firemagts-relation. Som Xi Jinping har karakteriseret nødvendigheden af et Nyt Paradigme, hvor man forestiller sig win-win-udviklingen mellem landene; at man ikke behøver organisere menneskeheden til at være konkurrerende økonomiske og militære blokke. Men at man faktisk kan have et fællesskab af delt og fælles bestemmelse mellem menneskeheden som helhed. Det er dette billede, som de Fire Magter ville tjene som støttepiller for, idet vi konsoliderer denne form for Nyt Paradigme for fred gennem økonomisk udvikling.

Som vi nu går ind i næste uge og fejrer årsdagen for det offer, som alle de soldater, der kæmpede og vandt denne Anden Verdenskrig på den europæiske slagmark, ydede, fejrer vi VE-dag her i USA, og Sejrsdagen, den 9. maj, i Rusland. Vi må benytte denne anledning til endelig at bringe os selv tilbage til det, Franklin Roosevelt havde forudset, og til at genoplive denne vision for en relation i fredstid mellem disse store magter på planeten, for endelig, én gang for alle, at fjerne imperiesvøben og kolonialismens svøbe og bringe fred gennem økonomisk udvikling til planeten.

Så vi er meget nær ved en konsolidering af netop en sådan Firemagts-struktur, men det er selve denne nærhed, der skaber betingelserne for en meget alvorlig trussel om krig. Som Helga Zepp-LaRouche sagde i begyndelsen af denne udsendelse, så må vi anerkende, at krig er en meget reel fare. Vi kan ikke hvile på laurbærrerene. Men vi må også se den meget nære nærhed af potentialet for konsolideringen, endelig, af denne vision for et Nyt Paradigme for fred og økonomisk udvikling.

Vi takker jer for at være med os, og bliv på vores kanal larouchepac.com.

³ <https://www.youtube.com/watch?v=-yNuoa6qyFk>